

[Ib Christensen.]

den, når han taler om, at der skal være en balance mellem udbud og efterspørgsel. Ja men kære landbrugsminister, udbud og efterspørgsel, det har noget med liberalisme at gøre, det har ikke noget med politisk fastsatte, bureaukratisk fastsatte prisdannelser at gøre, og det er det, som venstre altså medvirker til. Det er klart, at vi er underkastet disse regler i EF, men det betyder ikke, at vi ikke også i EF kan virke for absolutte minimumspriser overalt uden hensyn til danske producenters forhold. For hvis man har tiltro til dansk landbrugs konkurrenceevne — og det var i mange år berettiget og er det fremdeles — så burde det være en smal sag for danske producenter at konkurrere overalt.

Udenrigsministeren kom med den for denne regering ret særprægede henvisning til, at den har et ret spinkelt mandatgrundlag, og derfor havde den sandelig holdt sig i skindet og indskrænket sig til at lægge op til en debat. Det er en usædvanlig selverkendelse. Danner den skole på andre punkter, kunne det være nok så interessant.

Men uanset regeringens afmagt ville det dog have været af interesse at vide, hvorledes regeringen så på problematikken med hensyn til den europæiske union. Hvad mener regeringen skal være målet for den europæiske union? Det, jeg spurgte om, var ikke, hvad man havde vedtaget i erklæringen på topmødet, og hvad man var blevet enig om dér. Det, jeg spurgte om, var regeringens holdning, og det, jeg efterlyste, var en tilkendegivelse fra folketingets side om, hvad folketingets holdning er til disse ting, og for så vidt hvad EF-partiernes holdning er, for EF-partierne repræsenterer dog stadig væk et flertal i folketinget, formentlig. Man må sige, at her fik man ikke noget svar, ej heller fra hr. Ivar Nørgaard, der også efterlyste en sådan tilkendegivelse. Han sagde ligefrem, at man skulle lave en liste over de områder, den europæiske union skulle omfatte, men hr. Ivar Nørgaard kom ikke med et eneste bidrag til denne liste.

Hr. Niels Helveg Petersen nævnte som et ønske, det radikale venstre har, at det militærpolitiske blev holdt udenfor, og så må man håbe, at ikke den europæiske nødvendighed, når integrationen er skredet stærkt nok frem, tvinger det radikale ven-

stre til alligevel om nogle år eller så at acceptere det militærpolitiske samarbejde. Vi får håbe, det ikke vil ske.

Jeg må sige, at venstres ordfører, hr. Arne Christiansen, for så vidt var den eneste, der kom ind på en lille smule mere konkret, idet han sagde, at den europæiske union skal omfatte dels det traktatmæssigt allerede gennemførte, dels de resolutioner og handlingsprogrammer, der er vedtaget, og der er vedtaget sådanne programmer af meget omfattende karakter — og endelig en styrkelse af institutionerne. Det rimer særdeles godt med ministerens udtalelse i denne redegørelse om at udviklingen formentlig vil betinge en styrkelse af EF-institutioners, herunder EF-parlamentets, beføjelser og magt. Jeg spurgte konkret i mit første indlæg ministeren om, hvorvidt dette betyder, at regeringen går ind for den udvidelse af EF-parlamentets budgetbeføjelser, som Danmark hidtil har modsat sig; men jeg fik ikke noget svar. Jeg vil gerne bede ministeren over for folketinget svare på dette spørgsmål: vil regeringen gå ind for denne styrkelse af EF-parlamentets beføjelser, som hidtil kun Frankrig og Danmark har modsat sig? Og hvad så, hvis Frankrig opgiver denne modstand mod EF-parlamentets styrkelse, vil regeringen så acceptere, at EF-parlamentet bliver styrket med de politiske konsekvenser, der følger heraf, for ingen kan være i tvivl om, at et styrket EF-parlament selvfølgelig vil benytte sin magt over budgettet til at tiltvinge sig yderligere politiske beføjelser, til at tiltvinge sig yderligere politisk magt, og det vil være et klart skridt på integrationsens vej.

Venstre, der var med til at gennemtvinge parlamentarismen ved bevillingsnægtelse i sin tid — partiet har jo en glørværdig fortid — må jo kunne tale med om, hvad det betyder at have magt over budgettet, magt til at forkaste et budget. Jeg synes, at dette for så vidt er et nøgleproblem i hele denne sammenhæng omkring den europæiske politiske union.

At der ikke er blevet nogen afklaring på hele målsætningen for den danske EF-politik skyldes i hvert fald ikke EF-modstanderpartierne her i tinget. Om vores mål kan der ikke være tvivl, ej heller kristeligt folkepartis ordfører kan være i tvivl om, hvad der er EF-modstandernes mål.